5.

S prtom belim in mehkim
sneg bo svet pokril;
spal bo hrib in dol pod njim
in se odpočil.

Pa nekoč še mene bo
bel zagrnil prt,
vanj pa z mrzlo me rokó
bo zavila smrt.

Takrat pač za vekomaj
končno iznebim
tudi muk se, ki sedaj
skrivno jih trpim!

Fr. Rojec.

Jesenska megla.

Megla pusta, megla vlažna,
kaj zagrinjaš nam sedaj
s svojo sivkasto kopreno
vsako noč ves naš okraj?

»Vem, vem,« odgovarja megla,
»da me črtijo ljudje
in če mogli, bi za vedno
zapodili me z zemljé.

Malo solnca že imamo,
a dopoldne mu še ti
braniš na zemljó sijati;
to nas muči in jezi!

A pomislijo naj malo,
da vse cvetke nočni mraz
bi končal, če jih dobrotno
ne odevala bi jaz.«

Megla pod nebo se dviga,
cvetke kličejo za njo:
»Zdrava, hvala ti najlepša,
pridi zopet k nam z nočjó!«

Fr. Rojec.

Ob Dravi.

Ob Dravi gode vodni mož:
dabun, dabun, dabun.
Le godi, mene že ne boš
privlekel v svoj tolmun!

Je solnce zdaj še prelepó,
dabun, dabun, dabun,
kar sam ostani, vodni mož,
in čuvaj svoj tolmun!

Preblizu deklica je šla,
dabun, dabun, dabun.
In šap! je hlastnil vodni mož
in pahnil jo v tolmun!

Ivan Albreht.